

fig til vedkommende Amtstue. Sovevedbeholdningen er selvfølgelig i Nationalbanken, hvor de ligeledes ere til at faae til enhver Bruger i Indlandet, som ønsker dem. Naar man endnu ikke udsender dem til Udlandet, da er det ikke, fordi man overhovedet tror at kunne forhindre, at de komme ud, naar i sin Tid Guld er indført som Regneenhed, men det er for at holde Myntværkstederne fri i den nærmeste Tid for at skulle fabrikere flere Mønter, indtil man er bleven færdig med Udprægningen af den Skillemynt, som er nødvendig for at erstatte den nuværende Rigsmynt. En Grund til, at man ser saa faa Guldpenge, er ikke blot den, at de endnu ere saa nye, og at mange finde dem ganske kjønne, saa at de gemme paa dem, de blive ved at holde paa nogle faa Stykker, fordi det morer dem at beholde dem og unddrage dem derved fra Cirkulationen; men en anden væsentligere Grund, som efter al Sandsynlighed vil vedblive, er Tilstedeværelsen af smaa Sedler. Lige som Ingen nu ret vel gjør store Forsendelser i Sølvpenge, saaledes kan man være temmelig overbeviist om, at heller ikke ret store Forsendelser i Guld overhovedet ville ske, i det Mindste ikke i Indlandet. Men naar man — og i den Henseende skal jeg minde dette Thing om, at det har en væsentlig Andel i Stylden, hvis man misbilliger det — vedbliver at holde paa Sedler, der ere mindre end Guldmynten, saa bliver Guldmynten liggende, hvor den ikke gjør Stude, hvor den ikke er til Besvær, men hvor den bidrager til Konsolideringen af hele Seddelsystemet; men Publikum foretrækker afgjort Sedlerne til sine sædvanlige Omsetninger. Dette er rigtigt og fornøstigt, thi de ere lettere at komme til Rette med end Guldpengene. Jeg tror altsaa at turde give det ærede Thing den Forfikkning, at der ikke vil resultere noget saadant Tab som det, det ærede Medlem for Sorø Amt befrygtede ved Gjennemførelsen af Myntforandringen, idet man, som sagt, her for længst har været opmærksom paa, at Sølvets nødvendigtvis maatte synke efter de store Masser, som Lydsland udsører, og derfor har søgt for i rette Tid at have Guld til Stede og at seie det Sølvs ud, som man overhovedet kunde undvære, naar man ikke skulde forstyrre den daglige Samfærdsel og berøve den de Omsetningsmidler, som ere nødvendige, indtil man kan faae den ny Skillemynt udmyntet. — Der er endnu et Spørgsmaal som jeg kunde ønske at sige et Par Ord til, idet man synes i væsentlig Grad at have bebrejdet mig, at jeg ikke har bragt Lødbloven frem i Aar. Der er her en personlig Grund til Stede derfor, som jeg dog ikke kan forlange, at de Herrer skulde lægge nogen særdeles stor Vægt paa; men det vil ikke være Dem ubekjendt, at jeg for kort Tid siden har mistet min Generalplattedirektør, der var den Mand, som stod mig nærmest, og som var i Besiddelse af et Kjenntkab og en Dygtighed i disse Forhold, som jeg meget nødig kunde undvære. Men jeg kan ikke være enig med de Herrer, som have søgt

at gjøre Balancen saa overordentlig heldig, og navnlig vil jeg sige, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen); thi selv om det kun vilde være en mindre Different, der var mellem hans og min Opgjørelse, saa glemte han fuldstændig, at der i de Aar, som han regnede vilde gaa med, inden vi naaede til de $4\frac{1}{2}$ Million Kroner, ogsaa er adskillige Udgifter, som vi ikke kunne væge os ved. Navnlig ligeoverfor det nærværende Finantslovsforlag, saaledes som det foreligger, maa vi ikke glemme, at der foreligger Forslag om Tillæg til Lønninger for Embeds- og Bestillingsmænd, og at der ligeledes foreligger Dem et Forslag om en Nedgang i Indtægterne af 720,000 Kroner. Naar dette tages med, vil det vise sig, at naar der ikke sker Indskrænkning paa andre Maader, vil Budgettet ikke absolut ende med et Overskud. Naar jeg ikke desto mindre har troet at kunne bringe disse Forslag frem, saa er det, fordi jeg efter de indvundne Erfaringer deler den Tro, at Indtægterne flyde noget rigeligere end beregnet; heller ikke er der Noget i Veien for i et enkelt Aar at tage af Kassebeholdningen, om det skulde gjøres fornødent, for at staffe Balance til Stede. Men jeg kan ikke erkjende, at Tilstanden for Tiden er saaledes, at det skulde være forsvarligt og rigtigt at gaa ind paa saadanne Reforme i Lødblovgivningen som dem, der her have været ønskede og her have været forlangte. Det maa nemlig ikke overses — jeg skal i alt Fald tillade mig at bringe de Herrer det i Grindring — at den sidste Afstemning, der forelaa her i dette Thing, bestemte en Lødbnegang paa 2,200,000 Rd., og der blev endda ved 3die Behandling af Lødbloven stillet Forslag om en Nedsættelse af yderligere 200,000 Rd.; det er i Alt 2,400,000 Rd. En saadan Nedgang drifter jeg mig ikke til at gaa ind paa at foreslaa Dem, og jeg tilstaar, at, efter det Resultat, som Lødblovens Behandling fik i det andet Thing i Fjor, hvor man knap vilde gaa saa vidt som Regjeringen, har jeg troet det rigtigt, at Spørgsmaalet blev udjat et å to Aar, indtil en virkelig Balance kom til Stede, saaledes at man, uden at udsætte sig for Bebrejdelsen for at give for stor Nedsættelse, kunde komme til et Resultat, hvortil Folkethinget og Landsthinget kunde slutte sig. Mine Herrer, der er ogsaa fra enkelte Sider fremkommet spredte, politiske Bemærkninger, der for mig kunde indeholde Opfordring til at udtale, at jeg tror, at det er den nuværende Regjeringens Ønske at søge ved fredelig og imødekommende Adfærd at bringe Lovgivningsværket over i et saadant Spor, som vil være at betegne som frugtbart Arbejde til Landets Gavn. Jeg skal tilføie, at den Forhandling, vi nys have hørt her i disse Dage, ikke paa nogen Maade har svækket mit Haab om, at det ogsaa skal lykkes at naae dette Maal.